

Въ 1826 г. като придава къмъ обществено-економическитѣ народобудни цели на братствата и революционна цель, това ги превръща въ общонародна революционна организация на еволюционни начала, първа по рода си въ Възраждането ни. Между другото, това повдигнало и воинствения духъ у народа, който наскоро се проявява съ волентирското си участие въ руско-турската война презъ 1828—9 г. и се възвисява въ очитѣ на руситѣ.

Голѣмото народно преселение въ Влашко и Русия презъ 1830 г. подъ ржководството му допринесе за народното ни общение съ руския братски народъ и за създаване на интеллигентни будни срѣди тамъ, въ чужбина, отгдето се и пренесе революционното дѣло.

Въ чужбина, не отлжчвайки се отъ сънародниците си — по неволя изселени отъ родината—Селимински, като тѣхненъ пълномощенъ представител се грижи неуморно за тѣхното оземяване и настаняване, борейки се за свободни граждански права противъ грозещото ги влашко чокойско робство. Зорко бди за запазване езика, вѣрата, народността и връзката помежду имъ и съ родината.

Това време, 1835—40 г., когато при повишенъ народностенъ духъ между интеллигентнитѣ българи въ чужбина се слага езиковиятъ въпросъ — за родна просвѣта и книжнина — той проповѣдва правиленъ възгледъ: скжсване завинаги съ старитѣ отживѣли църковно-фанариотски и срѣдневѣковни способности за образование и възпитание, и въвеждане на новитѣ положителни научни придобивки на 19-я вѣкъ. Книжниятъ ни езикъ и правописъ да се основе на народния говоръ, съ огледъ на старобългарския матеренъ езикъ и сроднитѣ други славянски езици, които затова и трѣбва да изучаваме, като обновата и развоя на езика ни ще стане постепенно, когато се появятъ родни писатели, поети, учени . . . Препоръчва на младежъта да напустне гибелното гръцко учение, насочвайки я къмъ сродно славянско образование и възпитание като най-пригодно за народнитѣ нужди и цели.

Следвайки отъ 1840—4 год. по медицина въ Атина, Селимински буди народностния духъ у живѣещитѣ тамъ българи повечето участвували въ Завѣрата, та тѣ изпращатъ свой представител въ Народното събрание, за да се изтъкнатъ заслугитѣ на българския народъ за гръцката свобода.